VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2013. gada 10. aprīlī*

Atbalsts ekotūrisma projekta finansēšanai — Atgūto summu atmaksāšana — Lēmums, kas pieņemts pēc tam, kad Vispārējā tiesa atcēla iepriekšējo lēmumu par atbalsta atsaukšanu — Kompensācijas procenti — Nokavējuma procenti — Aprēķināšana

Lieta T-671/11

IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH , Minhene (Vācija), ko pārstāv *C. Pitschas*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *F. Dintilhac*, *G. Wilms* un *G. Zavvos*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2011. gada 14. oktobra Lēmumu (ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091) prasītājai kopā izmaksāt summu EUR 720 579,90 apmērā, tostarp EUR 158 618,27 kā kompensācijas procentus.

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Azizi [*J. Azizi*] (referents), tiesneši S. Soldevila Fragoso [*S. Soldevila Fragoso*] un S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*],

sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 28. novembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Šī prasība ietilpst tādā vairāku lietu sērijā starp vienām un tām pašām lietas dalībniecēm, kurā kopš 1994. gada ir uzsāktas vairākas tiesvedības Vispārējā tiesā un Tiesā.

* Tiesvedības valoda – vācu.

2 Par pēdējo no šiem strīdiem ir pieņemts galīgs nolēmums ar Vispārējas tiesas 2011. gada 15. aprīļa spriedumu lietā T-297/05 *IPK International*/Komisija (Krājums, II-1859. lpp.; turpmāk tekstā – " 2011. gada 15. aprīļa spriedums"), kas ir ieguvis *res judicata* spēku, ar kuru tā atcēla Komisijas 2005. gada 13. maija Lēmumu (ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382) par tās 1992. gada 4. augusta Lēmuma (003977/XXIII/A3 – S92/DG/ENV8/LD/kz), ar kuru prasītājai, *IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH* (turpmāk tekstā – "*IPK*"), ir piešķirts finanšu atbalsts ECU 530 000 apmērā saistībā ar projektu *Ecodata* (turpmāk tekstā – "2005. gada 13. maija lēmums"), atcelšanu. Šajā spriedumā Vispārējā tiesa būtībā uzskatīja, ka Eiropas Komisija pamatoti ir konstatējusi *IPK* pieļautās pretlikumības, kas principā attaisno finanšu atbalsta atcelšanu (128.–145. punkts), bet iepriekš minētais lēmums tomēr ir jāatceļ atbilstošā noilguma termiņa neievērošanas dēļ (147.–166. punkts).

3 Ar 2011. gada 27. jūlija vēstuli *IPK* prasīja Komisijas "Uzņēmējdarbības un rūpniecības" ģenerāldirektorātam (ĢD) kopā izmaksāt summu EUR 911 987,86 apmērā. Šī summa bija sadalīta trīs daļās, proti, pirmā daļa – EUR 212 000 apmērā, kas netika izmaksāta *IPK*, t.i., 40 % no 1992. gadā *IPK* piešķirtā finanšu atbalsta, otrā daļa – EUR 318 000 apmērā, kuru *IPK* pa to laiku, pirms Vispārējā tiesa bija pieņēmusi iepriekš 2. punktā minēto 2011. gada 15. aprīļa spriedumu, bija atmaksājusi, t.i., 60 % no finanšu atbalsta, kā arī trešā daļa – EUR 31 961,63 apmērā, kura atbilda kavējuma procentiem, kurus *IPK* bija samaksājusi Komisijai vienlaikus ar otrās daļas atmaksu. Turklāt šajā vēstulē *IPK* lūdza samaksāt kavējuma procentus EUR 252 394,36 apmērā, sākot no 1994. gada 1. janvāra, attiecībā uz pirmo daļu un summu EUR 97 631,87 apmērā, sākot no 2007. gada 18. maija, attiecībā uz otro daļu, kuras aprēķina metode ir izklāstīta vienā no šīs vēstules pielikumiem. Visbeidzot *IPK* samaksas pieprasījumam noteica izpildes termiņu līdz 2011. gada 26. augustam.

4 Ar 2011. gada 26. augusta e-pastu *IPK* atgādināja Komisijai par savu samaksas pieprasījumu.

5 Ar 2011. gada 2. septembra vēstuli Komisija darīja zināmu *IPK*, ka tā veic rūpīgu lietas materiālu analīzi un ka tās nodoms ir izpildīt savas saistības atbilstoši iepriekš 2. punktā minētajam 2011. gada 15. aprīļa spriedumam. Turklāt Komisija darīja zināmu *IPK*, ka administratīvā procedūra, ar kuru tiek īstenotas jebkāda veida iespējamās saistības šajā ziņā, varētu prasīt ievērojami daudz laika.

6 Ar 2011. gada 4. septembra vēstuli *IPK* cita starpā pauda neizpratni par kavēšanos tā iemesla dēļ, ka Komisija pēta iepriekš 2. punktā minēto 2011. gada 15. aprīļa spriedumu, un tai noteica jaunu termiņu līdz 2011. gada 16. septembrim, lai tā informētu par savu iecerēto tālāko rīcību pēc šī sprieduma.

7 2011. gada 14. septembra telefonsarunā Komisijas pārstāvis darīja zināmu *IPK* konsultantam, ka tā ir iecerējusi izmaksāt un atlīdzināt visu finanšu atbalstu, kā arī nokavējuma procentus EUR 31 961,63 apmērā. Komisija tomēr vēl neesot izlēmusi, vai un kādā mērā par šīm summām būtu jāmaksā arī procenti.

8 2011. gada 11. oktobrī vēl vienā telefonsarunā ar *IPK* konsultantu Komisija neformāli paziņoja *IPK*, ka tā ir pieņēmusi lēmumu tai izmaksāt finanšu atbalstu pavisam EUR 530 000 apmērā, kā arī *IPK* samaksātos nokavējuma procentus EUR 31 961,63 apmērā. Turklāt Komisija esot nolēmusi tai izmaksāt procentus kopumā EUR 158 000 apmērā. *IPK* tātad viena mēneša laikā kopā saņemšot summu EUR 720 000 apmērā.

9 2011. gada 14. oktobrī Komisija pieņēma un paziņoja *IPK* lēmumu ar numuru ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091 (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums").

10 Strīdīgajā lēmumā Komisija izklāstīja, ka, pirmkārt, *IPK* izmaksājamā kopējā summa, ieskaitot procentus, ir EUR 720 579,20 un, otrkārt, kompensācijas procentu summa, ko tā ir nolēmusi izmaksāt, ir EUR 158 168,27, kas ir aprēķināta saskaņā ar Eiropas Centrālās bankas un ECB priekšteča, Eiropas Monetārā institūta (EMI), galvenajām refinansēšanas operācijām noteikto procentu likmi. Komisija

turklāt norādīja, ka tā ir aprēķinājusi procentus summām EUR 318 000 un EUR 31 961,63 apmērā, sākot no 2007. gada 18. maija, kā arī summai EUR 212 000 apmērā, sākot no 1994. gada 1. janvāra – līdz 2011. gada 31. oktobrim.

11 Ar 2011. gada 17. oktobra vēstuli *IPK* apstrīdēja šī lēmuma likumību, tostarp saistībā ar LESD 296. pantu, un pieprasīja, lai līdz 2011. gada 30. oktobrim ieskaitot tai tiktu paziņots iepriekš minētā lēmuma juridiskais pamats, "kompensācijas" un nevis "nokavējuma" procentu kvalifikācijas pamatojums, precīzas, katrai izmaksājamās summas daļai piemērotās procentu likmes un iemesls, kādēļ ECB un EMI galvenajām refinansēšanas operācijām noteiktajai procentu likmei nav pieskaitīti 3,5 procentu punkti.

12 Ar 2011. gada 25. oktobra vēstuli Komisija precizēja, ka strīdīgais lēmums ir pamatots ar LESD 266. pantu. Turklāt tā apgalvoja, ka tai nav pienākuma maksāt nokavējuma procentus, tādēļ ka "1977. gada Finanšu regulā", kas ir piemērojama attiecīgajam finanšu atbalstam un kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1990. gada 13. marta Regulu (Euratom, EOTK, EEK) Nr. 610/90, ar ko groza 1977. gada 21. decembra Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV L 70, 1. lpp.), nebija paredzēti noteikumi par procentu samaksu atbalsta saņēmējiem. Tāpat Komisijas 1993. gada 9. decembra Regula (Euratom, EOTK, EK) Nr. 3418/93, ar ko paredz sīki izstrādātu īstenošanas kārtību dažiem 1977. gada 21. decembra Finanšu regulas noteikumiem (OV L 315, 1. lpp.), esot stājusies spēkā tikai pēc līguma par finanšu atbalstu parakstīšanas un katrā ziņā iepriekš minētās regulas 94. panta 1. punkts esot piemērojams tikai Komisijas izdotiem samaksas pieprasījumiem, nevis otrādi (skat. arī šīs pašas regulas XIV sadaļu un 92. pantu). Turklāt Padomes 2002. gada 25. jūnija Regula (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV L 248, 1. lpp.), kā arī Komisijas 2002. gada 23. decembra Regula (EK, Euratom) Nr. 2342/2002, ar ko paredz īstenošanas kārtību Padomes Regulai Nr. 1605/2002 (OV L 357, 1. lpp.), neesot piemērojama līgumiem, kas ir parakstīti pirms šo regulu spēkā stāšanās, proti, pirms 2003. gada 1. janvāra. Tomēr no judikatūras Komisijai skaidri izrietot pienākums izmaksāt kompensācijas procentus saskaņā ar spriedumu, ar kuru tiek atcelts tiesību akts. Tādējādi Komisija esot nolēmusi izmaksāt procentus katrai no kopējās izmaksājamās summas daļām atbilstoši ECB un EMI noteiktajām procentu likmēm saskaņā ar tabulu, kas ir iekļauta vēstules pielikumā. Šajā tabulā Komisija procentus līdz 2011. gada 13. jūlijam katrai iepriekš 3. punktā minētā prasījuma daļai ir aprēķinājusi, ņemot vērā ECB galvenajām refinansēšanas operācijām noteikto procentu likmi. Šajā ziņā Komisija ir precizējusi, ka, tā kā nepastāv tiesību norma, ar ko ir atļauta nokavējuma procentu piemērošana, 3,5 procentu likme neesot jāpiemēro. Visbeidzot Komisija ir norādījusi, ka tā aptur maksājumu, kamēr *IPK* neatbildēs uz tās vēstuli.

13 Ar 2011. gada 3. novembra vēstuli *IPK* informēja Komisiju, ka tā uzskata, ka Komisijas sniegtais pamatojums ir pietiekams, lai tiktu izpildīti LESD 296. panta nosacījumi, un uzaicināja Komisiju "veikt maksājumu [tai par labu]".

14 Ar 2011. gada 18. novembra vēstuli Komisija, pirmkārt, apstiprināja, ka tā ir saņēmusi *IPK* 2011. gada 3. novembra vēstuli, kurā *IPK* esot piekritusi tās paskaidrojumiem un esot to uzaicinājusi veikt maksājumu par summu EUR 720 579,90, un, otrkārt, norādīja, ka maksājums ir ticis apstiprināts 2011. gada 16. novembrī. Visbeidzot, Komisija norādīja, ka tā uzskata, ka pēc šī maksājuma pilnībā un neatgriezeniski ir dzēsts jebkurš ar iepriekš 2. punktā minēto 2011. gada 15. aprīļa spriedumu saistīts *IPK* prasījums.

15 2011. gada 22. novembrī uz *IPK Stadtsparkasse München* kontu tika pārskaitīta summa EUR 720 579,90 apmērā.

16 Ar 2011. gada 30. novembra vēstuli *IPK* atbildēja uz Komisijas 2011. gada 18. novembra vēstuli. *IPK* tajā iesākumā uzsvēra, ka tās 2011. gada 3. novembra vēstule nebija jāsaprot kā piekrišana Komisijas sniegtā pamatojuma saturam, bet ka *IPK* bija vienīgi norādījusi, ka Komisijas sniegtais pamatojums ir pietiekams, lai izpildītu LESD 296. panta nosacījumus. *IPK* turpinājumā apgalvoja, ka 2011. gada

25. oktobra vēstulē izklāstītajā pamatojumā ir pieļautas juridiskas kļūdas. *IPK* apgalvo, ka šajā vēstulē veiktais procentu aprēķins neatbilst pastāvīgajai judikatūrai, uz kuru atsaucas Komisija, saskaņā ar kuru katrai no ECB galvenajām refinansēšanas operācijām noteiktajām procentu likmēm ir jāpieskaita 2 procentu punkti. Līdz ar to *IPK* lūdza Komisiju līdz 2011. gada 9. decembrim pārskatīt tās procentu aprēķina metodi, pieskaitot 2 procentu punktus procentu likmēm, kuras Komisija piemērojusi *IPK*, pretējā gadījumā *IPK* celšot prasību atcelt strīdīgo lēmumu.

17 Komisija neatbildēja *IPK* noteiktajā termiņā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

18 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā reģistrēts 2011. gada 22. decembrī, prasītāja cēla šo prasību.

19 Tā kā viens no tiesas locekļiem nevarēja piedalīties lietas izskatīšanā, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs, piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 32. panta 3. punktu, norīkoja citu tiesnesi, lai papildinātu palātu.

20 2012. gada 16. aprīlī Vispārējā tiesa saskaņā ar Reglamenta 47. panta 1. punktu nolēma neatļaut otrreizēju apmaiņu ar procesuālajiem rakstiem.

21 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 30. aprīlī, ņemot vērā Komisijas sniegtos argumentus, *IPK* lūdza atļaut papildināt lietas materiālus saistībā ar kompensācijas procentiem un nokavējuma procentiem. Ar 2012. gada 8. maija vēstuli Vispārējā tiesa paziņoja *IPK* par savu lēmumu atļaut iesniegt replikas rakstu, kas aprobežojas vienīgi ar iepriekš minētajiem jautājumiem. *IPK* šo rakstu iesniedza 2012. gada 13. jūnijā. Komisija 2012. gada 24. jūlijā iesniedza atbildes rakstu uz repliku.

22 *IPK* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt strīdīgo lēmumu tiktāl, ciktāl tai piešķirto procentu apmērs ir tikai EUR 158 618,27;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest *IPK* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (pirmā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu.

25 2012. gada 28. novembra tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem.

Juridiskais pamatojums

26 Prasības daļēji atcelt strīdīgo lēmumu pamatojumam *IPK* izvirza vienu pamatu par LESD 266. panta pārkāpumu, tādēļ ka Komisija esot pieļāvusi kļūdas maksājamo procentu aprēķinā.

27 *IPK* norāda, ka strīdīgajā lēmumā Komisija ir atzinusi savu pienākumu tai izmaksāt, ņemot visas prasījuma daļas kopā, summu EUR 561 961,63 apmērā atbilstoši iepriekš 2. punktā minētajam 2011. gada 15. aprīļa spriedumam. Komisija tajā esot arī atzinusi, ka tai ir pienākums maksāt procentus *IPK*, sākot no 1994. gada 1. janvāra, prasījuma daļai par summu EUR 212 000 apmērā un, sākot no 2007. gada 18. maija, prasījuma daļām attiecīgi par EUR 318 000 un EUR 31 961,63. *IPK* uzskata, ka Komisijas pienākums maksāt nav šī strīda priekšmets, tādēļ šajā ziņā strīdīgais lēmums ir kļuvis galīgs. Tomēr Komisija esot kļūdaini un pretrunā LESD 266. pantam aprēķinājusi maksājamos procentus, pirmkārt, nepieskaitot 2 procentu punktus ECB un EMI galvenajām refinansēšanas operācijām noteiktajām procentu likmēm, kuras tā piemēroja iepriekš minētajām trīs prasījuma daļām, un, otrkārt, tā esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu nokavējumu procentu aprēķinā, kurus sāk skaitīt no iepriekš 2. punktā minētā 2011. gada 15. aprīļa sprieduma pasludināšanas brīža.

28 Komisija lūdz noraidīt šo vienīgo *IPK* izvirzīto prasības pamatu.

29 Komisija uzskata, ka kompensācijas procentu maksājums ir paredzēts, vienīgi lai kompensētu zaudējumus, kas rodas no inflācijas līmeņa laikposmā, sākot no zaudējuma izcelšanās līdz sprieduma pasludināšanai. ECB galvenajām refinansēšanas operācijām noteiktās procentu likmes tiekot piemērotas, lai visā Eiropas Savienībā vienoti aprēķinātu procentus, kas ir paredzēti, lai kompensētu vidējo naudas vērtības samazināšanos dalībvalstīs, jo inflācijas līmenis katrā dalībvalstī ir atšķirīgs. Tādējādi savā 2011. gada 8. novembra spriedumā lietā T-88/09 *Idromacchine* u.c./Komisija (Krājums, II-7833. lpp.) Vispārējā tiesa esot skaidri noteikusi atšķirību attiecībā uz piemērojamo procentu likmi atkarībā no sabiedrības juridiskās adreses atrašanās vietas, kas attiecīgajā lietā bija Itālijā.

30 Turpretī *IPK* juridiskā adrese esot Vācijā, kur vidējā naudas vērtības samazināšanās bija zemāka par galvenajām refinansēšanas operācijām noteikto likmi. Laikposmā no 1994. līdz 2010. gadam šī likme dažreiz esot bijusi krietni vien augstāka par inflācijas līmeni Vācijā. Komisija apgalvo, ka šajā laikposmā vidējais inflācijas līmenis Vācijā bija 1,6 %, toties galvenajām refinansēšanas operācijām noteiktā procentu likme bija aptuveni 3,3 %. Komisija no tā secina, ka jau ar galvenajām refinansēšanas operācijām noteiktās likmes piemērošanu vien *IPK* tiekot sniegta ievērojama priekšrocība, kas būtu jāpieņem, ņemot vērā nepieciešamību piemērot vienotu likmi, kuru palielinot *IPK* bez jebkāda juridiskā pamata saņemtu par inflācijas līmeni vairāk nekā divkārt lielāku kompensāciju. Turklāt galvenajām refinansēšanas operācijām noteiktās procentu likmes palielināšana par 2 procentu punktiem ļautu *IPK* bez jebkāda juridiskā pamata saņemt vidēji par inflācijas līmeni vairāk nekā trīskārt lielāku kompensāciju (5,3 % pret 1,6 %). Turklāt ekonomiskā situācija Vācijā ļoti atšķiroties no situācijas Itālijā, kur laikposmos no 1995. līdz 1996. gadam un no 2002. līdz 2005. gadam inflācijas līmenis reizēm pārsniedza galvenajām refinansēšanas operācijām noteikto procentu likmi.

31 Savukārt judikatūrā esot paredzēts vienīgi kompensēt inflāciju, nevis sniegt kompensācijas atlīdzību, kas attaisno galvenajām refinansēšanas operācijām noteiktās procentu likmes palielināšanu, vai iespēju, ka prasītāja varētu gūt finansiālu labumu no akta atcelšanas. Tas tā notiktu gadījumā, ja *IPK* piemērotu augstāku procentu likmi par galvenajām refinansēšanas operācijām piemērojamo procentu likmi. Komisija uzskata, ka šādas iedzīvošanās nepamatotais raksturs ir vēl jo vairāk acīmredzams tādēļ, ka *IPK* ir nelabticīgs kreditors, un tas esot pretrunā taisnīguma un vienlīdzības principiem. Vispārējā tiesa iepriekš 2. punktā minētajā 2011. gada 15. aprīļa spriedumā esot konstatējusi, ka *IPK* bija noslēgusi slepenu norunu ar Komisijas ierēdni, lai iegūtu vai saglabātu strīdīgo finansiālo atbalstu (126., 144. un 145. punkts), ka tā esot pretlikumīgi ieguvusi konfidenciālu informāciju (130. punkts) un ar maldinošiem paziņojumiem vēlāk mēģinājusi slēpt patiesos apstākļus, kādos tika iesniegts finansiālā atbalsta pieteikums (134. punkts).

32 Komisija turklāt apstrīd, ka tai būtu jāmaksā nokavējuma procenti. Šajā lietā Komisija neesot izdarījusi pārkāpumu un tai arī neesot piespriests maksāt saliktos procentus. Tieši otrādi, Vispārējā tiesa esot konstatējusi vairākus pārkāpumus *IPK* rīcībā, daži no kuriem esot turpinājušies ilgu laiku, līdz ar to

saliktās procentu metodes piemērošana neesot pamatota. Atlīdzināt šādus pārkāpumus, piemērojot šādu metodi, būtu tieši pretēji pareizas finanšu vadības principam atbilstoši LESD 310. panta 5. punktam, un tātad šādai metodei nebūtu juridiskā pamata LESD 310. panta 3. punkta izpratnē.

33 Vispārējā tiesa iesākumā konstatē, ka strīdīgajā lēmumā Komisija patiešām ir atzinusi, ka tā ir parādā *IPK* pamatsummu EUR 561 961,63 apmērā, ko tā apstiprināja tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, un tas ticis atzīmēts tiesas sēdes protokolā. Komisija tiesas sēdē turklāt atzina, ka tā ir parādā *IPK* summu EUR 158 618,27 apmērā, kura atbilst kompensācijas procentiem, proti, kopā EUR 720 579,90. Turklāt tiesas sēdē Komisija neapstrīdēja maksājamo procentu papildu raksturu attiecībā pret pamatparāda summu.

34 Šādos apstākļos Komisijas argumenti, ka būtībā, pirmkārt, *IPK* esot nelabticīgs kreditors un, otrkārt, ka Vispārējā tiesa iepriekš 2. punktā minētajā 2011. gada 15. aprīļa spriedumā esot konstatējusi *IPK* pārkāpjošu rīcību, nav tādi, ar ko var tikt atspēkota pamatparāda pastāvēšana, ne arī fakts, ka šajā ziņā Komisijai ir jāmaksā procenti, kas ir jāaprēķina saskaņā ar atbilstošajām tiesību normām. Tātad šie argumenti, pat ja tiktu pieņemts, ka to mērķis ir norādīt uz principu *nemo auditur propriam turpitudinem suam allegans*, saskaņā ar kuru neviens nevar atsaukties uz paša izdarītu pārkāpumu pret citu, lai gūtu labumu, ko, starp citu, Komisija noliedza tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas mutvārdu jautājumu, ir jānoraida kā neefektīvi. Šajā ziņā tomēr ir jāprecizē, ka Komisijas pieeja šajā lietā izriet no nepareizas iepriekš 2. punktā minētā 2011. gada 15. aprīļa sprieduma piemērošanas jomas interpretācijas, no kura neizriet nekāds pienākums Komisijai atmaksāt *IPK* attiecīgo finanšu atbalstu. Šajā spriedumā Vispārējā tiesa ir apstiprinājusi 2005. gada 13. maija lēmumā par *IPK* izdarītajiem pārkāpumiem veiktās faktu konstatācijas, kas principā attaisnoja attiecīgā finanšu atbalsta atcelšanu (128.–145. punkts), un atcēlusi šo lēmumu vienīgi tādēļ, ka Komisija nebija ievērojusi atbilstošo noilguma termiņu (147.–166. punkts). No tā turklāt izriet, ka strīdīgais lēmums ir vienīgais attiecīgā pamatparāda juridiskais pamats.

35 Attiecībā uz vienīgā *IPK* izvirzītā pamata pirmo daļu, proti, par apgalvoto kompensācijas procentu kļūdaino aprēķinu, ir jāatgādina, ka *IPK* uzskata, ka šiem procentiem esot bijuši jāpieskaita 2 procentu punkti attiecībā pret ECB galvenajām refinansēšanas operācijām noteikto procentu likmi. Taču ir skaidrs, ka Komisija procentus līdz 2011. gada 31. oktobrim ir aprēķinājusi, ņemot vērā vienīgi ECB galvenajām refinansēšanas operācijām noteikto procentu likmi, nepieskaitot 2 procentu punktus, kā ir norādīts strīdīgajā lēmumā.

36 Tādējādi, kā tika norādīts iepriekš 33. punktā, Komisija neapstrīd, ka tai ir pienākums maksāt *IPK* kompensācijas procentus saskaņā ar pastāvošajām tiesību normām. Tomēr šajā ziņā pastāvīgajā judikatūrā ir ticis atzīts, ka neatkarīgi no to precīzā nosaukuma šie procenti vienmēr ir jāaprēķina, pamatojoties uz ECB galvenajām refinansēšanas operācijām noteikto procentu likmi, kam tiek pieskaitīti 2 procentu punkti (Vispārējās tiesas 2001. gada 10. oktobra spriedums lietā T-171/99 *Corus UK*/Komisija, *Recueil*, II-2967. lpp., 64. punkts; 2005. gada 17. marta spriedums lietā T-160/03 *AFCon Management Consultants* u.c./Komisija, Krājums, II-981. lpp., 130.–132. punkts, un iepriekš 29. punktā minētais spriedums lietā *Idromacchine* u.c./Komisija, 77.–80. punkts). Tādējādi, kā to apgalvo *IPK*, tas ir iepriekš noteikts palielinājums, kurš tiek piemērots jebkurā gadījumā, un nav konkrēti jākonstatē, vai šis palielinājums, ņemot vērā naudas vērtības samazināšanos visā attiecīgajā laikposmā dalībvalstī, kur ir reģistrēts kreditors, ir pamatots.

37 Patiesi, savā iepriekš 29. punktā minētajā spriedumā lietā *Idromacchine* u.c./Komisija (77.–79. punkts) Vispārējā tiesa vispirms uzskatīja, ka ir jāņem vērā naudas vērtības samazināšanās, ko atspoguļojot ikgadējais *Eurostat* (Eiropas Savienības Statistikas birojs) konstatētais inflācijas līmenis dalībvalstī, kurā attiecīgās sabiedrības veic uzņēmējdarbību. Vispārējā tiesa tomēr vēlāk vienoti ir piemērojusi iepriekš noteiktu 2 procentu punktu palielinājumu kompensācijas un nokavējuma procentiem, kurš kompensācijas procentiem ir jāpiemēro līdz sprieduma pasludināšanai 2011. gada 8. novembrī, bet nokavējuma procentiem – pēc šī datuma. Turklāt šajā ziņā *IPK* pamatoti apgalvo, ka šajā citā lietā veiktais iepriekš noteiktais vienotais palielinājums par 2 procentu punktiem nebija atkarīgs no faktiskā

inflācijas līmeņa attiecīgajā laikposmā Itālijā, kur *Idromacchine* veica uzņēmējdarbību, jo, kā savos procesuālajos rakstos to apgalvo pati Komija, šis inflācijas līmenis par ECB noteikto procentu likmi bija augstāks tikai 2010. un 2011. gadā. Savukārt, ja Komisijas izvirzītais apgalvojums, ka piešķiramajām kompensācijas procentu likmēm vajadzētu būt atkarīgām no faktiskā inflācijas līmeņa, būtu pareizs, tad Vispārējai tiesai, ņemot vērā, ka šajā laikposmā *Idromacchine*, piemērojot tikai ECB noteikto likmi bez palielinājuma, saņēma pietiekamu naudas vērtības samazināšanās kompensāciju, nebūtu vajadzējis piemērot šo iepriekš noteikto 2 procentu punktu palielinājumu attiecībā uz iepriekšējo laikposmu.

38 Turklāt Vispārējā tiesa jau ir nolēmusi, ka saistībā ar nokavējuma procentu aprēķināšanu šādas procentu nemaksāšanas sekas varētu būt Savienības nepamatota iedzīvošanās, kas būtu pretrunā vispārējiem Savienības tiesību principiem (skat. iepriekš 36. punktā minēto spriedumu lietā *Corus UK* /Komisija, 55. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi iepriekš noteikts procentu likmes palielinājums par 2 procentu punktiem ir radies tādēļ, lai jebkādos iespējamos apstākļos izvairītos no šādas nepamatotas iedzīvošanās.

39 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāsecina, ka Komisija nepamatoti nav palielinājusi kompensācijas procentu likmi, kura tiek piemērota katrai no trim iepriekš šī sprieduma 3. punktā minētajām prasījuma daļām, un ir jāapmierina *IPK* vienīgā pamata pirmā daļa.

40 *IPK* tās vienīgā izvirzītā pamata otrajā daļā apgalvo, ka Komisijai esot bijis jāatzīst nokavējuma procenti, kurus sāk skaitīt no iepriekš šī sprieduma 2. punktā minētā 2011. gada 15. aprīļa sprieduma pasludināšanas brīža, un tai tos būtu bijis jāaprēķina, ņemot vērā prasījuma kopējo summu, tai pieskaitot kompensācijas procentus, kuri ir jāmaksā līdz šim datumam. Tomēr ir skaidrs, ka Komisija ne pirms, ne pēc iepriekš minētā sprieduma pasludināšanas nav ņēmusi vērā nokavējuma procentus, uzskatot, ka tai saskaņā ar atbilstošajām tiesību normām un judikatūru nav pienākuma tos maksāt.

41 Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka pastāvīgajā judikatūrā ir atzīts Komisijas beznosacījumu pienākums maksāt nokavējuma procentus par laikposmu, kas seko atbildību konstatējošā sprieduma pasludināšanai, tostarp gadījumā, ja tās dēļ ir iestājusies Savienības ārpuslīgumiskā atbildība (šajā ziņā skat. Tiesas 2000. gada 27. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-104/89 un C-37/90 *Mulder* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, I-203. lpp., 35. punkts, un iepriekš šī sprieduma 29. punktā minēto spriedumu lietā *Idromacchine* u.c./Komisija, 79. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī nepamatotu maksājumu atgūšanas gadījumā pēc sprieduma, ar kuru tiek atcelts tiesību akts (iepriekš šī sprieduma 36. punktā minētais spriedums lietā *Corus UK*/Komisija, 50. un nākamie punkti). Neviens no Komisijas izvirzītajiem argumentiem neļauj atkāpties no šī vispārējā pienākuma šajā lietā, jo pēc iepriekš 2. punktā minētā 2011. gada 15. aprīļa sprieduma, ar kuru ir atcelts 2005. gada 13. maija lēmums, Komisija strīdīgajā lēmumā ir atzinusi, ka tai ir pienākums atmaksāt *IPK* attiecīgā finanšu atbalsta pamatsummu. Turpretī tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas mutvārdu jautājumu, Komisija atzina, ka tā ir parādā nokavējuma procentus, kuri esot jāmaksā, sākot no iepriekš 2. punktā minētā 2011. gada 15. aprīļa sprieduma pasludināšanas brīža, un tas ticis atzīmēts tiesas sēdē protokolā. Šādos apstākļos ir jāsecina, ka Komisijai bija pienākums papildus maksājamajai pamatsummai, kas ir atzīta strīdīgajā lēmumā, maksāt arī nokavējuma procentus, kurus šajā lietā – jo par šo apstākli abas puses ir vienisprātis – ir jāsāk skaitīt no iepriekš 2. punktā minētā 2011. gada 15. aprīļa sprieduma pasludināšanas brīža un neatkarīgi no fakta, ka iepriekš minētais lēmums ir vienīgais attiecīgā pamatparāda juridiskais pamats (skat. iepriekš 34. punktu).

42 Turklāt *IPK* pamatoti apgalvo, ka Komisijai bija arī pienākums aprēķināt šos nokavējuma procentus, balstoties uz maksājamo pamatsummu, kurai tiek pieskaitīti iepriekš uzkrātie kompensācijas procenti. Pat ja principā Vispārējās tiesas judikatūrā nav atļauts kapitalizēt kompensācijas procentus, kas uzkrāti pirms sprieduma, ar kuru tiek atzīta prasījuma pastāvēšana, pasludināšanas, vai procentus, kurus skaita pēc šāda sprieduma pasludināšanas, Vispārējā tiesa tomēr var piespriest nokavējuma procentus, kuri tiek skaitīti līdz pilnīgai prasījuma pamatsummas, kurai pieskaitīti iepriekš uzkrātie kompensācijas procenti, samaksai (šajā ziņā skat. iepriekš 36. punktā minētos spriedumus lietā *Corus UK*/Komisija,

64. un 65. punkts, un lietā *AFCon Management Consultants* u.c./Komisija, 132. un 133. punkts). Ar šo pieeju tātad tiek nošķirti pirms tiesvedības radušies kompensācijas procenti no kompensācijas procentiem, kas radušies pēc tiesvedības, un, aprēķinot pēdējos minētos, ir jāņem vērā visu finansiālo zaudējumu apmērs, tostarp zaudējumi, kas radušies naudas vērtības samazināšanās dēļ.

43 Līdz ar to ir jāapmierina *IPK* izvirzītā vienīgā pamata otrā daļa tajā ziņā, ka Komisija prettiesiski nav piešķīrusi par 2 procentu punktiem palielinātus nokavējuma procentus, kuri ir jāaprēķina, pamatojoties uz prasījuma pamatsummu, tajā ieskaitot iepriekš uzkrātos kompensācijas procentus, un šajā lietā – tā kā par šo apstākli abas lietas dalībnieces ir vienisprātis – tos ir jāsāk skaitīt, sākot no 2011. gada 15. aprīļa sprieduma pasludināšanas brīža.

44 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, prasība ir jāapmierina, nav jāizskata jautājums par to, vai Komisija ir pārkāpusi LESD 266. pantu, un strīdīgais lēmums ir jāatceļ tiktāl, ciktāl tajā maksājamo procentu summa ir ierobežota ar EUR 158 618,27.

Par tiesāšanās izdevumiem

45 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tad tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar *IPK* prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2011. gada 14. oktobra Lēmumu (ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091) tiktāl, ciktāl tajā *IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH* maksājamo procentu summa ir ierobežota ar EUR 158 618,27;

2) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Azizi Soldevila Fragoso Frimodt Nielsen

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2013. gada 10. aprīlī.

[Paraksti]